

Ville Auvinen

19.2.2016

Nukkuva jättiläinen

Työskennellessämme Sambiassa eräs suuremman kirkon johtaja sanoi pienen luterilaisen kirkkomme piispalle: ”Luterilaisuus on nukkuva jättiläinen.” En ole ihan varma, mitä hän tuolla tarkoitti, mutta luulen tavoittaneeni ajatuksesta ainakin jotain.

Suomessa, jossa vielä vähän yli 70 % kansasta kuuluu luterilaiseen kirkkoon, on joskus vaikea käsittää sitä, että maailmanlaajuisesti luterilaisuus on melko pieni kirkkokunta. Vain noin 3 % maailman kristityistä on luterilaisia, kun esimerkiksi Suomessa pientä vähemmistöä edustavia roomalaiskatolisia on 63 % ja ortodoksejakin 13 %. Luterilaisuuden suuruus ei siis ole väkimäärässä vaan ennemmin opetuksen ja julistuksen sisällössä.

Ensinnäkin luterilaisuuden korostama lain ja evankeliumin erottaminen on väkevä, omaatuntoa rauhoittava ja sydämeen kestävä rauhan lahjoittava oppi. Lakia ja evankeliumia ei saa sekoittaa toisiinsa, armoa tarjotaan ilman ehtoja. Monessa muussa tunnustuskunnassa ihmisiltä vaaditaan enemmän tai vähemmän omaa pannotusta pelastuksen asiassa, ja sen tähden

uskosta voi tulla ahdistavaa suorittamista. Luterilaisella armonopilla olisi paljon annettavaa, jos vain saisimme jättiläisen herätettyä ja sen äänen kuuluviin.

Toiseksi, luterilainen sakramenttioppi – tai laajemmin oppi armonvälineistä – on balsamia sellaiselle, joka on pitkään halunnut kohdata Kristuksen, mutta ei ole varma siitä, onko kohdannut hänet. Epävarmalle etsijälle voimme luterilaisina sanoa: kasteessa Kristus on kohdannut sinut ja pukeutunut sinut vanhurskautellaan; Raamatun sanassa Kristus kohtaa sinut ja puhuu sydämellesi; ehtoollisessa Kristus kohtaa sinut ja antaa oman ruumiinsa ja verensä sinulle niin konkreettisesti, että saat maistaa hänet suusasi; ripissä Kristus kohtaa sinut, kuulee synnintunnustuksesi ja antaa syntisi anteeksi. Kristusta ei tarvitse etsiä mistään kaukaa, koska hän itse on tullut ja tulee lähelle, ja hän tahtoo kohdata.

Miksi jättiläinen sitten nukkuu? Väliillä tuntuu siltä, että se häpeää raikasta verievankeliumiaan ja sen sijaan julistaa väljähtänyttä moralismia. Jos uskosta kuitenkin tulee vain etiikkaa, tulee siitä pian

etikkaa, joka ei maistu oikein kenellekään.

Kunpa luterilainen jättiläinen heräisi ja antaisi äänensä kuulua kaikkialla maailmassa. Sen ei välttämättä tarvitse tarkoittaa sitä, että muiden kirkkokuntien jäsenten pitäisi liittyä johonkin luterilaiseen kirkkoon. Ennemmin jättiläinen voisi hyvällä ja selkeällä opetuksella vaikuttaa toisten kirkkojen teologiaan ja siten rakentaa niitä sisältä päin. Niin muun muassa Etelä-Korean luterilainen kirkko on tehnyt omassa maassaan. Eihän työmme perimmäinen tavoite ole tehdä ihmisistä luterilaisia vaan kristittyjä. Toki joskus voi käydä niinkin, että luterilainen opetus

vetoaa niin voimakkaasti, että se saa jopa kokonaisen kirkon jättämään entisen taustansa ja tunnustautumaan luterilaiseksi. Näin on ehkä käymässä Etelä-Sudanissa, jossa miljoonan jäsenen anglikaanikirkko on neuvottelemassa Kansainvälisen luterilaisen neuvoston, tunnustuksellisten luterilaisten kirkkojen yhteenliittymän, jäsenyydestä, ja näin kävi kerran Sambiasa, jossa metodistitaustainen kirkko ECA (Evangelical Church in Africa) tuli Sleyntöyhteyteen ja muutti pian nimensäkin muotoon LECA (Lutheran Evangelical Church in Africa). Tuon kirkon yhteydessä sain työskennellä kolme vuotta.

Hallituksen puheenjohtaja Mika Tuovinen onnittelee päiväsankaria.

KIITOS!

Syntymäpäiväkeräykseni tuotti yhteensä 7 697,30 €.

Suuri kiitos kaikille minua muistaneille.

Kertyneet varat jaetaan tasan STI:n ja Sambian LECA-kirkon välillä.

Ville Auvinen